

Ήταν η πιπίλα και η πάνα του μικρού Αντρέα όπλα;

του Πέτρου Ασιώτη

Οι Τούρκοι έδαβαν δικούς μας ανθρώπους, ακόμα και ζωντανούς.

Με την τουρκική εισβολή ο πρώτος στόχος της Τουρκίας ήταν να καταλάβει ένα μεγάλο μέρος των εδαφών της Κυπριακής Δημοκρατίας για να δημιουργήσει μία αμιγή τουρκική ζώνη, με πρόσχημα την ασφάλεια των Τουρκοκυπρίων. Μέσα στα πλαίσια αυτά, για να επιτύχει αυτόν τον στόχο εφάρμοσε μία πολιτική εθνοκάδαρσης, τρομοκρατώντας τους Ελληνοκύπριους με φοβερά εγκλήματα.

Αντί οι Τούρκοι να σεβαστούν τις διεθνείς συνθήκες που διέπουν την αιχμαλωσία, βασάνιζαν βάρβαρα στρατιώτες μας που συλλαμβάνονταν αιχμάλωτοι, τους εκτελούσαν και τους έδαβαν είτε σε ομαδικούς τάφους είτε τους πετούσαν σε ξεροπήγαδα. Κάποιες πληροφορίες μιλούν για δάψιμο δικών μας ανθρώπων ακόμα και ζωντανών. Σε ορισμένα μάλιστα χωριά, ξεκλήρισαν ολόκληρες οικογένειες, όπως είναι η χαρακτηριστική περίπτωση της οικογένειας της Χαρίτας Μάντολες, μιας γυναίκας σύμβολο του αγώνα, όχι μόνο για τους συγγενείς των αγνοουμένων, αλλά και για ολόκληρη την Κύπρο μας.

Στην ιστορία της Χαρίτας Μάντολες και άλλων αγνοουμένων μας, έρχεται να προστεθεί ακόμα μια πολύ τραγική και συνάμα εγκληματική ιστορία από τουρκικής πλευράς. Αυτή της οικογένειας Θεμιστοκλέους από το Τραχώνι Κυθρέας, με μητέρα την Ελένη και κόρες τη Σούλα μόλις 11 χρόνων, Μάρω 19 χρόνων, Θεμιστούλα 21 χρόνων, την Αγγελική με σύζυγο τότε στρατιώτη και με γιο τον μικρό Αντρέα, μόλις έξι μηνών.

Μπήκαν οι οχτροί στο Τραχώνι και έκτοτε χάθηκαν τα ίχνη τους. Πέρασαν όλοι στη λίστα των Αγνοουμένων, μαζί και ο έξι μηνών Αντρέας με την πιπίλα στο στόμα, σίγουρα στην αγκαλιά της μάνας του θα ήτανε. Θα κούρνιαζε εκεί, και η μάνα ίσως και να τον νανούριζε, μη τυχόν και δει το μωρό το μεγάλο κακό που θα έβρισκε την οικογένεια από τους τζιχαντιστές της Τουρκίας. Ο Τουρκικός Μινώταυρος μετέφερε την οικογένεια έξω από το χωριό της και εκτέλεσε εν ψυχρώ τις γυναίκες, με μια σφαίρα στο πίσω μέρος της κεφαλής, πιθανότατα στο σημείο που ανευρέθηκαν τα οστά τους, στον παλαιό δρόμο Λευκωσίας-Αμμοχώστου. Δεν χόρτασε όμως το τουρκικό τέρας με το αίμα της μητέρας και των κοριτσιών, σκότωσε και το έξι μηνών βρέφος.

Εκτός του ότι ξεκλήρισαν οι οχτροί μια ολόκληρη οικογένεια, αυτό που κάνει ακόμα πιο συγκινητική την ιστορία είναι ότι η Αγγελική, η μητέρα του βρέφους, ήτανε τριών μηνών έγκυος, και στον τάφο δίπλα της βρέθηκε και ο μικρός Αντρέας, η πάνα και η πιπίλα του. Μεγάλωσα τέσσερα παιδιά, πολλές οι πιπίλες που είδα μέχρι να τους μεγαλώσω. Ομολογώ όμως πως πρώτη φορά στη ζωή μου συνταράχθηκα και νιώθω τόση συγκίνηση και δέος για μια παιδική πιπίλα, την πιπίλα του αδικοχαμένου Αντρέα. Αυτού του βρέφους που δεν ανήκει πλέον

μόνο στην οικογένειά του, αλλά και σε όλους εμάς. Και αναρωτιέμαι, η πιπίλα, η πάνα τού Αντρέα ήταν όπλα, Τούρκοι τζιχαντιστές;

Και τι θα γράψει άραγε αυτή η πολιτεία στο πιστοποιητικό θανάτου του Αντρέα; Ό,τι και για τους άλλους αγνοούμενούς μας; «Αιτία θανάτου άγνωστη»; Ευελπιστώ ότι η δική μας πολιτεία θα σταματήσει να παρουσιάζει το θέμα των αγνοουμένων μας ως πρόβλημα μόνο ανθρωπιστικό. Να το παρουσιάσει με την πραγματική του εικόνα, ως έγκλημα πολέμου, και να κυνηγήσει την Τουρκία στα διεθνή φόρα και δικαστήρια. Καιρός είναι Κυβέρνηση και Βουλή των Αντιπροσώπων να αντιμετωπίσουν το έγκλημα της Τουρκίας στη σωστή του διάσταση.

Το Σάββατο στις 10 π.μ. στον ιερό ναό Του Θεού Σοφία γράφεται ο επίλογος της τραγωδίας της οικογένειας Θεμιστοκλέους. Μαζί και του Αντρέα Κυριάκου, του έξι μηνών βρέφους, του Αντρέα όλων μας.

Ας δώσουμε όλοι μαζικά το παρόν μας, σαν συλλαλητήριο καταδίκης του εγκλήματος της Τουρκίας. Το χρωστάμε στον Αντρέα, που έφυγε τόσο άδικα, αλλά και στο κάθε παιδί μας και στα παιδιά που δά'ρθουν!

